

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců Mgr. Radovana Havelce a JUDr. Tomáše Rychlého v právní věci žalobkyně: **nezl. D. M.**, zastoupená zákonným zástupcem A. M., zastoupená advokátem Mgr. Markem Sedlákem, se sídlem Milady Horákové 13, Brno, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 19. 7. 2024, č. j. 21 Az 12/2024 - 24, o návrhu žalobkyně na přiznání odkladného účinku,

t a k t o :

Návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti **se z a m í t á .**

Odůvodnění:

[1] Včasnou kasační stížností se žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) domáhá zrušení v záhlaví uvedeného rozsudku městského soudu, kterým byla zamítnuta její žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 4. 2024, č. j. OAM-193/ZA-ZA11-D07-2024. Žalovaný tímto rozhodnutím posoudil stěžovatelčinu žádost o udělení mezinárodní ochrany jako nepřipustnou podle § 10a odst. 1 písm. b) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“), zastavil řízení o udělení mezinárodní ochrany podle § 25 písm. i) zákona o azylu a určil, že státem příslušným k posouzení podané žádosti je podle čl. 3 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále jen nařízení Dublin III), Italská republika. Městský soud v rámci řízení o žalobě nepřiznal žalobě odkladný účinek.

[2] Stěžovatelka dne 21. 8. 2024 požádala o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti a svůj návrh odůvodnila tím, že je nezletilým dítětem, o něž se na území České republiky stará otec, A. M., který zde pobývá na základě pobytového oprávnění. Je proto v jejím nejlepším zájmu ve smyslu čl. 3 odst. 1 Úmluvy o právech dítěte setrvat zde po celou dobu

řízení o kasační stížnosti. V opačném případě jí totiž hrozí vážná újma spočívající v nuceném vycestování do Itálie a vytržení ze stabilního domácího zázemí.

[3] Žalovaný nesouhlasí s přiznáním odkladného účinku kasační stížnosti. Má za to, že odklad účinků napadeného rozsudku nemůže mít na stěžovatelčino postavení žádný vliv, neboť to je dáno správním rozhodnutím, jehož účinky městský soud neodložil, a ty proto stále trvají.

[4] Nejvyšší správní soud po posouzení uvedených důvodů dospěl k závěru, že tvrzená újma není natolik intenzivní, aby odůvodnila přiznání odkladného účinku.

[5] Podle § 107 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“) kasační stížnost nemá odkladný účinek. Nejvyšší správní soud jej však může na návrh stěžovatele kasační stížnosti přiznat; přitom užije přiměřeně § 73 odst. 2 až 5 s. ř. s. Podle § 73 odst. 2 s. ř. s. lze přiznat odkladný účinek, jestliže by výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro žalobce (v řízení o kasační stížnosti stěžovatele) nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a jestliže to nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem.

[6] Ačkoli tedy kasační stížnost zásadně nemá odkladný účinek, může jí Nejvyšší správní soud takový účinek přiznat, pokud stěžovatel dostatečně konkrétně uvede, že mu hrozí nepoměrně větší újma, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a pokud stěžovatel zároveň toto tvrzení prokáže (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 2. 2012, č. j. 1 As 27/2012 - 32). Současně platí, že Nejvyšší správní soud může v řízení o kasační stížnosti přiznat odkladný účinek rovněž ve vztahu k rozhodnutí správního orgánu, a to i v těch situacích, kdy o odkladném účinku krajský soud (zde městský soud) buď vůbec nerozhodoval, anebo návrhu na přiznání odkladného účinku nevyhověl (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 6. 2020, č. j. 8 Azs 339/2019 - 38).

[7] Z uvedeného vyplývá, že institut odkladného účinku má zcela mimořádnou povahu, neboť základním pravidlem je, že kasační stížnost odkladný účinek nemá. Proto lze kasační stížnosti přiznat odkladný účinek pouze výjimečně, pokud újma, která žadateli hrozí, je reálná, není vzhledem k jeho poměrům bagatelní, nýbrž významná a jejíž vznik je v příčinné souvislosti s výkonem či jiným právním následkem plynoucím z rozhodnutí krajského soudu (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 7. 2015, č. j. 10 Ads 99/2014 - 58). Pokud stěžovatelka prokáže, že jí hrozí vážná a reálná újma, jež je větší než újma hrozící jiným osobám, a že odklad účinků napadeného rozsudku není v rozporu s důležitým veřejným zájmem, pak lze kasační stížnosti přiznat odkladný účinek, který odloží nejen výkon či jiné právní následky napadeného rozsudku, ale i výkon či jiné právní následky rozhodnutí správního orgánu.

[8] V posuzované věci však stěžovatelka nejenže vážnou újmu neprokázala, ale ani ji netvrdila. Omezila se totiž pouze na obecně formulované tvrzení, že je nezletilým dítětem, o které se v České republice stará jeho otec, a že bude vytržena ze stabilního domácího

pokračování

prostředí. Z takového tvrzení však vážná újma nevyplývá. Ze správního rozhodnutí (popisujícího pohovor se stěžovatelčinou zákonnou zástupkyní) vyplývá, že stěžovatelka žije na území České republiky s matkou a že otec s nimi v domácnosti setrává pouze každý druhý den, neboť má ještě jinou rodinu (manželku a děti). Otec stěžovatelku a její matku finančně zabezpečuje, platí nájemné, potraviny a oblečení. Z uvedeného vyplývá, že o stěžovatelku se nestará pouze její otec, ale především její matka, která o ni celodenně pečuje. Té přitom v současné době nesvědčí žádné pobytové oprávnění na území České republiky, naopak – i k posouzení její žádosti o udělení mezinárodní ochrany je příslušná Italská republika. Z návrhu na přiznání odkladného účinku tedy nelze bez dalšího dovodit, že by bylo v nejlepším zájmu stěžovatelky zůstat po dobu řízení o kasační stížnosti na území České republiky, neboť přiznání odkladného účinku nemůže za této situace zajistit, že stěžovatelka nebude vytržena z domácího prostředí.

[9] Má-li zásah spočívat v ohrožení materiálního zabezpečení stěžovatelky, pak byla povinna vysvětlit, co jejímu otci brání, aby ji finančně zabezpečoval i po dobu řízení o udělení mezinárodní ochrany v Itálii. Výjimečný charakter odkladného účinku totiž Nejvyššímu správnímu soudu neumožňuje, aby návrhu vyhověl pouze na základě obecných a nepodložených tvrzení, neboť v takovém případě by přiznání odkladného účinku bylo pouhou formalitou a nikoli výjimkou.

[10] Nejvyšší správní soud uzavírá, že stěžovatelka je povinna hrozící újmu nejen tvrdit, ale i prokázat. To se jí však nepodařilo. Nejvyšší správní soud proto nemohl jejímu návrhu na přiznání odkladného účinku vyhovět, proto kasační stížnosti odkladný účinek nepřiznal.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 26. září 2024

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu